

Nr 40.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående avdrag för flyttningskostnader vid inkomstbeskattningen.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 217 av herr *Magnusson* m. fl. samt II: 426 av herrar *Cassel* och *Kyling*, vari hemställts, »att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 22 § 1 mom., 29 § 1 mom. och 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse samt att i anvisningarna till 22, 29 och 33 §§ samma lag skola införas nya punkter, allt på sätt nedan angives.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — av fastigheten; kostnad för resor och flyttning i och för brukandet av fastigheten; ränta å — — — det allmänna.

Har skog — — — virkesförrådet tidigare medgivits.

Har växande — — — gällande ingångsvärde.

Hemmavarande barn — — — tillhöra arbetspersonalen.

Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — deras tillgodogörande; kostnad för resor och flyttning i och för den skattskyldiges deltagande i rörelsens skötsel;

Ränta å — — — till kapitalförlust.

33 §.

Från intäkt — — — såsom intäkt.

Avdrag får — — — tjänst redovisningsskyldig;

kostnad för resor och flyttning i tjänsten, där ej, vad angår statstjänst, särskild ersättning varit därför anvisad;

kostnad för — — — tjänstens fullgörande.

Har den — — — gäld avdragas.

Riksdagsman, som — — — uppburna beloppet.

Den, som — — — arvode utgått.

(Se vidare anvisningarna.)

Anvisningar

till 22 §.

9. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han brukar jordbruksfastighet, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Angående vad som är att hänföra till flyttningkostnader hänvisas till punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 29 §.

15. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han driver rörelse, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Angående vad som är att hänföra till flyttningkostnader hänvisas till punkt 5 av anvisningarna till 33 §.

till 33 §.

5. Avdrag för flyttningkostnader får åtnjutas av skattskyldig, vilken flyttat sin bostad till eller närmare ort, där han erhållit fast anställning, som tager hans huvudsakliga arbetskraft i anspråk, för så vitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgår till minst 3 mil. Sålunda må bl. a. avdragas skäligen kostnader för den skattskyldiges och till hans hushåll hörande personers resor, transporter av bohag, in- och uppäckning, emballage, magasinering och försäkring samt andra särskilda med flyttningen sammanhängande utgifter, varibland för bostad, som icke kunnat utnyttjas. Sker flyttningen till annan ort än verksamhetsorten och är den nya boningsorten icke belägen å den närmaste färdvägen till verksamhetsorten, må avdraget jämkas nedåt med hänsyn till huruvida bostaden kunnat förläggas till ort vid den närmaste färdvägen eller till verksamhetsorten och flyttningkostnaderna därigenom minskas. Avdrag får icke äga rum, därest av staten anvisats särskild ersättning för flyttningkostnader (jfr punkt 4 av anvisningarna till 32 §).

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1955, dock att i fråga om eftertaxering för tidigare år äldre bestämmelser skola äga tillämpning.

2) de likalydande motionerna I: 335 av herrar *Axel Andersson* och *Sunne* samt II: 266 av herr *Nihlfors* m. fl. vari hemställda, »att riksdagen måtte besluta ändring av gällande författning så att avdrag vid deklaration måtte medgivas för den ökning av levnadskostnaden, som uppkommer, då en person byter tjänstgöringsort och på grund av rådande bostadsbrist icke kan erhålla familjebostad inom rimlig tid, samt att vederbörande utskott måtte utforma i anledning härav erforderlig lagtext»; ävensom

3) motionen II: 278 av herrar *Edström* och *Birke*, vari hemställda, att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Häriigenom förordnas, att anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges.

Anvisningar

till 33 §.

1. För avgifter — — — 2 mom.
2. Har — — — handling.
3. Har — — — 32 §). Sådant avdrag för ökning i levnadskostnader skall jämväl medgivas make, som på grund av omständighet varöver han ej kunnat råda, ej kunnat erhålla familjebostad å den ort där arbetet skall utföras.

Avdrag — — — utföras.

4. Även — — — fortskaffningsmedel.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför icke lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II: 266, II: 278 och II: 426.

Vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla skall enligt 20 § kommunalskattelagen från förvärvskällans intäkter avräknas alla omkostnader för intäkternas förvärvande och bibehållande. Avdrag må därvid icke ske för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter.

Från intäkt av tjänst må enligt 33 § kommunalskattelagen avdrag göras för samtliga utgifter, vilka är att anse såsom kostnader för fullgörande av tjänsten, såvida icke för samma kostnader anvisats sådant särskilt anslag som ej skall upptagas såsom intäkt. I de fall särskild ersättning är anvisad för vissa med en tjänst förenade kostnader, som av den skattskyldige måste

bestridas, skall i beskattningshänseende göras skillnad mellan statlig tjänst och kommunal eller enskild tjänst. Är det fråga om statlig tjänst, skall den anvisade ersättningen icke upptagas såsom intäkt av tjänsten, liksom å andra sidan de kostnader, som skall bestridas med ersättningen, ej får avföras såsom utgift, även om ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande. Detta gäller för de fall, då den anvisade ersättningen är avsedd att täcka utgifterna i fråga. Är ersättningen endast avsedd att utgöra ett mindre bidrag till kostnadernas bestridande, skall ersättningen däremot i sin helhet upptagas såsom intäkt, medan å andra sidan kostnaderna får avdragas såsom utgift, även i den mån de överskjuter ersättningen. I fråga om kommunal eller enskild tjänst skall den anvisade ersättningen alltid upptagas såsom intäkt och de kostnader, som skall bestridas därmed, avföras såsom omkostnader för tjänsten eller uppdraget. Om därvid ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande, får bristen avföras å intäkten av tjänsten i övrigt.

Till ersättning, som anvisats av staten till bestridande av vissa med tjänsten förenade kostnader och som följaktligen ej är underkastad skatteplikt, räknas bl. a. resekostnads- och traktamentsersättning liksom även den till tjänsteman vid förflyttning från en tjänstgöringsort till en annan utgående ersättningen för flyttningkostnad samt för den ökade utgift, som må ha uppstått för honom genom att han måste vidkännas kostnad för bostad å såväl den gamla som den nya tjänstgöringsorten. Kostnaderna för resor i tjänsten omfattar dels själva färdkostnaderna och dels den ökning av levnadskostnaderna som den skattskyldige kan ha fått vidkännas på den grund att han vistats utom sin vanliga verksamhetsort, såsom för hotellrum, ökad kostnad för föda o. s. v.

Avdrag får sålunda ske från intäkter av tjänst för bl. a. kostnader för resor i tjänsten, där ej, vad angår statstjänst, särskild ersättning varit anvisad. Har skattskyldig i sin tjänst verkställt resor utom den vanliga verksamhetsorten, äger han rätt att åtnjuta avdrag såväl för kostnaden för själva resan som för ökningen i levnadskostnaderna. Avdrag för ökade levnadskostnader är däremot icke medgivet enbart på den grund, att den skattskyldige har sitt arbete på annan ort än den, där han har sin bostad. Har den skattskyldige bosatt sig på annan ort än den, där han har tjänst eller anställning, eller antagit arbete, som skall utföras på annan ort än den, där han är bosatt, är avdrag i regel icke medgivet. Avdrag medges dock för det fall att anställningen avser endast en kortare tid eller skall bedrivas å flera olika platser eller det av annan anledning icke skäligen kan ifrågasättas, att den skattskyldige skall avflytta till den ort, där arbetet skall utföras.

Även för det fall att skattskyldig icke är berättigad till avdrag för ökade levnadskostnader, äger han dock rätt avdraga skäligen kostnad för resor till och från arbetsplatsen, där denna varit belägen på sådant avstånd från hans bostad, att han behövt anlita och även anlitat särskilt fortskaffningsmedel.

Beträffande avdrag för flyttningkostnader finns icke några särskilda bestämmelser i skattelagstiftningen utöver det allmänna stadgandet om att

statliga befattningshavare, som åtnjutit ersättning för vissa kostnader, icke må göra avdrag för dessa. I övrigt får man hålla sig till den allmänna regeln i 20 § kommunalskattelagen om avdrag i förvärvskällan. Enligt denna bestämmelse bör flyttningskostnader få avdragas, om och i den mån de utgör omkostnader för intäkternas förvärvande. I rättspraxis synes dock sådana kostnader i allmänhet icke ha fått avdragas, om man bortser från en del statliga befattningshavare, som icke åtnjutit flyttningsersättning. Dyliga skattskyldiga har i några fall tillerkänts avdrag för flyttningskostnader vid förflyttning utan egen begäran till annan tjänstgöringsort (jfr R. 1937 ref. 35, Fi. 370 o. 674) samt vid byte av tjänstebostad inom samma ort, då åläggande härom förelegat (R. 1940 Fi. 231). Däremot har avdrag vägrats statliga befattningshavare för flyttningskostnader i samband med förflyttning på egen begäran till annan tjänstgöringsort (R. 1939 Fi. 377 o. 1943 Fi. 715) och tillträdande av ny tjänst (1940 Fi. 328). I något fall har avdrag för flyttningskostnad beviljats befattningshavare i enskild tjänst (R. 1944 Fi. 995), men ofta har avdrag förvägrats sådan skattskyldig (t. ex. R. 1951 Fi. 90 och 870).

Ett av regeringsrätten meddelat utslag den 10 juni 1953 (Fi. 1115) har uppmärksamrats såväl i de likalydande motionerna I: 335 och II: 266 som i motionen II: 278. Omständigheterna i målet var i huvudsak följande. E., som var gift och hade två minderåriga barn, tillträdde den 1/1 1948 en anställning som journalist i Göteborg. Dessförinnan hade han haft anställning i Visby. På grund av bostadsbristen i Göteborg fick hustrun och barnen stanna kvar i Visby till den 1/7 under beskattningsåret, då E. lyckades ordna bostad åt familjen i Göteborg. E. yrkade avdrag för fördyrade levnads-kostnader under första halvåret 1948 med 960 kronor, varav 600 kr. avsåg hyra av möblerad bostad i Göteborg och 360 kr. kosthåll. Hyran i Visby uppgick till 1 400 kr. pr år. Taxeringsnämnden vägrade avdraget. Taxeringsintendenten avstyrkte E:s talan hos prövningsnämnden, när E. själv sökt befattningen i Göteborg och det således icke vore fråga om tvångsförflyttning. Taxeringsintendenten hade intet emot att medgiva E. avdrag för resor mellan Göteborg och Visby med 300 kr. Prövningsnämnden följde taxeringsintendentens förslag. Kammarrätten ansåg emellertid E. berättigad till avdrag för fördyrade levnads-kostnader med hela det yrkade beloppet 960 kr. och nedsatte därför taxeringarna med 660 kr. Hos regeringsrätten yrkade taxeringsintendenten, att prövningsnämndens beslut måtte fastställas. Regeringsrätten förklarade, att, när E. redan från och med den 1/1 1948 tillträtt stadigvarande anställning vid tidningsföretag i Göteborg och jämväl tagit bostad därstädes, avdrag för ökade levnads-kostnader vid sådant förhållande — oansett att E:s familj på grund av svårighet att anskaffa familjebostad i Göteborg nödgas kvarbo i Visby till den 1/7 1948 — författningenligt icke kunde medgivas. E. förklarades dock berättigad till avdrag för kostnader för resor mellan Göteborg och Visby med 450 kr. (En ledamot ville fastställa kammarrättens utslag.)

Beträffande avdrag för flyttningskostnader i andra förvärvskällor må nämnas, att industriföretag har erhållit avdrag för kostnader i samband med flyttning av företagets huvudkontor varigenom årligen stora belopp inbesparades (R. 1945 Fi. 1065). I ett annat fall har emellertid avdrag vägrats för kostnader för flyttning av fabriksrörelse till nya lokaler (R. 1942 ref. 29).

Vid 1944 års riksdag yrkades i motionen II: 148 av herr Thapper, att vid beräkning av inkomst av tjänst avdrag måtte medgivas för flyttningskostnader vid tillträdande av annan anställning. Motionen behandlades av samma års bevillningsutskott i dess betänkande nr 20, vari anfördes bl. a. följande.

I betraktande av den lättnad i beskattningen, som sålunda enligt nuvarande bestämmelser är medgiven för vissa i statens tjänst anställda, måste utskottet för sin del ifrågasätta lämpligheten av gällande beskattningsregler på ifrågavarande område vad angår andra kategorier av skattskyldiga med inkomst av tjänst. Då en befattningshavare i statens tjänst åtnjuter skattefrihet för flyttningsersättning, kan utskottet icke finna tilltalande, att exempelvis en i enskild tjänst anställd skattskyldig, som på grund av anställningens upphörande nödgas avflytta till annan ort för tillträdande av annan anställning, icke skall äga åtnjuta avdrag för de av flyttningen föranledda kostnaderna. Den omständigheten, att det här är fråga om en helt ny anställning, synes icke böra utgöra något hinder för avdragsrätt. Inom många yrken är vanligt, att vederbörande allt emellanåt byter arbetsgivare. Önskvärt är även, att beskattningsreglerna äro så utformade, att de ej motverka en ur allmän synpunkt behöflig rörlighet hos arbetskraften. Härvid må jämväl uppmärksammas det förhållandet, att en anställning i enskild tjänst i regel innebär en större eller mindre grad av otrygghet, vilket i allmänhet ej kan sägas vara fallet i fråga om en statlig anställning. Utskottet kan fördenskull ej finna något principiellt hinder mot att avdrag för flyttningskostnader medgives i sådana fall, då flyttningen för tillträdande av annan anställning sker på grund av tvingande omständigheter.

Huruvida avdragsrätt för flyttningskostnader bör föreligga vid andra förvärvskällor — närmast rörelse eller jordbruk — är vanskeligare att bedöma och utskottet är ej berett att i detta sammanhang taga ställning till denna fråga.

Med hänsyn till vad ovan anförts och då någon sakkunnigutredning, som kan förväntas komma att upptaga det i den föreliggande motionen berörda spörsmålet till behandling, för närvarande ej pågår, har utskottet ansett, att Kungl. Maj:ts uppmärksamhet borde fästas vid den olikformighet, som enligt utskottets mening föreligger på ifrågavarande område. Utskottet förordar fördenskull, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om en översyn av bestämmelserna rörande rätten till avdrag för flyttningskostnader. Utskottet förutsätter därvid, att berörda fråga lämpligen kan upptagas till behandling i samband med andra skattefrågor, som kunna påkalla övervägande.

Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan avlåta skrivelse till Kungl. Maj:t i ämnet.

Riksdagsskrivelsen överlämnades av Kungl. Maj:t till 1944 års skatte-sakkunniga för att tagas i övervägande vid fullgörande av det åt de sak-

kunniga lämnade uppdraget. I sitt betänkande III den 15 juni 1948 har de sakkunniga framlagt förslag rörande avdrag för flyttningskostnader vid inkomstbeskattningen. Förslaget överensstämmer i sak med det i de förevarande likalydande motionerna I: 217 och II: 426 framlagda lagförslaget.

Ovannämnda riksdagsskrivelse har sedermera den 26 juni 1950 överlämnats till 1950 års skattelagssakkunniga för att tagas i övervägande vid fullgörandet av deras uppdrag.

Av innehållet i *de föreliggande motionerna* må här återgivas följande.

I de likalydande motionerna I: 217 och II: 426 har anförts bl. a. att enligt motionärernas mening det av 1944 års skattesakkunniga framlagda förslaget vore väl motiverat. En avdragsrätt i fråga om flyttningskostnader stode i god överensstämmelse med principen om skatt efter förmåga liksom med de allmänna bestämmelserna i 20 § kommunalskattelagen om avdragsrätt beträffande kostnader för intäktens förvärvande. Utan att nedlägga kostnader på en flyttning av bostaden skulle nämligen en skattskyldig i många fall icke kunna förvärva en intäkt av den storlek han faktiskt erhöle. I andra fall kunde en flyttning till eller närmare den ort där intäkten förvärvades innebära, att resekostnader mellan bostaden och arbetsplatsen onödiggjordes eller i varje fall reducerades. Motionärerna förordade därför i princip, att avdrag för flyttningskostnader medgaves då utgiften härför hade samband med intäktens förvärvande. Mot en obegränsad avdragsrätt i samband med flyttningar talade emellertid vissa praktiska skäl. Avdragsrätten för flyttningskostnader torde böra begränsas till flyttningar, vid vilka färdvägen uppginge till minst viss angiven längd. Följdriktigheten krävde, att även jordbrukare och rörelseidkare, som deltog i driften av sina förvärvskällor och genom sitt där nedlagda arbete tillförde dessa intäkter, erhöle en motsvarande rätt till avdrag för flyttningskostnader. En arrendator t. ex., som övertog ett nytt arrende, eller en rörelseidkare, som flyttade sin butik till en ort där den bure sig bättre, borde ha möjlighet att erhålla avdrag för sina personliga flyttningskostnader lika väl som en i hans tjänst anställd person, som flyttade på samma gång.

Till stöd för det i de likalydande motionerna I: 335 och II: 266 framförda yrkandet har motionärerna bl. a. framhållit, att enligt regeringsrättens utslag den 10 juni 1953 (RÅ 1953 Fi 1115) framginge, att bostadsbristens konsekvenser i form av ökade levnadskostnader enligt gällande författning icke kunde föranleda rätt till avdrag vid inkomstdeklaration. Utan jämförelse i övrigt kunde man erinra om att en statlig befattningshavare kunde medgivas anstånd med s. k. omstationering, varigenom vederbörande kunde erhålla ett skattefritt traktamente upp till ett år, om genom intyg kunde styrkas, att familjebostad på den nya orten icke kunde erhållas. Det syntes därför vara av behovet påkallat att andra än statliga befattningshavare med samma svårigheter vid flyttning på grund av bostadsbristen kunde medges skäligt avdrag vid sin självdeklaration.

I motionen II: 278 har gjorts gällande, att när ny anställning på annan ort erbjödes någon arbetare eller tjänsteman, hade under tiden efter kriget det största hindret för en flyttning varit att lämplig familjebostad icke kunnat erhållas på den nya arbetsorten. Detta hade lett till att tjänsten antingen ej kunnat accepteras eller att familjen fått bo kvar i den gamla bostadsorten medan mannen fått inackordera sig eller på annat sätt ordna sin bostadsfråga, där arbetet skulle utföras. Redan en flyttning medförde i och för sig ökade kostnader som dock vore av engångsnatur. En ständigt återkommande merutgift vore däremot merkostnader som uppkommit genom att familjemedlemmarna tvingades bo på skilda orter. I de fall då t. ex. make måste bosätta sig å annan ort för att sköta sitt arbete och han på grund av förhållanden över vilka han ej kunde råda ej kunde anskaffa familjebostad på arbetsorten förefölle det vara ett rättvisekrav, att han beviljades skatteavdrag för sina till följd av bosättningsförhållandena ökade levnads-kostnader.

Utskottet. I de förevarande motionerna har framställts yrkanden, som syftar till införande av rätt till avdrag för flyttningskostnader vid inkomst-taxeringen.

Sålunda yrkas i de likalydande motionerna I: 217 (av herr Magnusson m. fl.) samt II: 426 (av herrar Cassel och Kyling) att riksdagen måtte antaga det förslag angående avdrag för flyttningskostnader, som framlagts av 1944 års skattesakkunniga i betänkande den 15 juni 1948. Enligt nämnda förslag skulle avdrag från intäkt av jordbruksfastighet medgivas för kostnad för resor och flyttning i och för brukandet av fastigheten, från intäkt av rörelse för kostnad för resor och flyttning i och för den skattskyldiges deltagande i rörelsens skötsel och från intäkt av tjänst för kostnad för resor och flyttning i tjänsten där ej, vad angår statstjänst, särskild ersättning därför varit anvisad. Avdrag för flyttningskostnader skulle få åtnjutas om den skattskyldige flyttat närmare den ort, där fastigheten var belägen, rörelsen bedrevs eller anställning erhöles, allt såvitt den närmaste färdvägen vid flyttningen uppgått till minst tre mil. Som flyttningskostnader skulle räknas bl. a. rese- och transportkostnader och andra särskilda med flyttningen sammanhängande utgifter. Till de sistnämnda skulle hänföras t. ex. merkostnader, som kunde uppstå genom att den skattskyldige finge vidkännas kostnad för bostad i såväl den gamla som den nya verksamhetsorten.

I de likalydande motionerna I: 335 (av herrar Axel Andersson och Sunne) samt II: 266 (av herr Nihlfors m. fl.) yrkas sådan författningsändring, att avdrag vid inkomsttaxeringen kunde erhållas för de ökade levnadskostnader, som vid ombyte av tjänstgöringsort kunde uppkomma på grund av att familjebostad å den nya tjänstgöringsorten icke kunde erhållas inom rimlig tid. I huvudsak samma yrkande som det sistnämnda har framställts i motionen II: 278 (av herrar Edström och Birke). I dessa motioner har uppmärksamrats, att regeringsrätten i ett utslag den 10 juni 1953 vägrat avdrag för fördyrade levnads-kostnader föranledda av att familjebostad å ny

tjänstgöringsort icke kunnat erhållas. Den skattskyldige hade i detta fall på egen ansökan erhållit ny anställning å annan ort.

Såsom av den ovan lämnade redogörelsen framgår har i praxis avdrag för flyttningskostnader tidigare medgivits endast i undantagsfall.

Förevarande spörsmål har tidigare varit föremål för riksdagens behandling. Sålunda hemställdes i motionen II: 148 vid 1944 års riksdag om sådan ändring i gällande skatteförfattningar, att vid beskattning av inkomst av tjänst avdrag medgaves för flyttningskostnader vid tillträdande av annan anställning. Samma års bevillningsutskott behandlade motionen i sitt betänkande nr 20 och anförde därvid bl. a., att i betraktande av den lättnad i beskattningen, som vore medgiven för vissa i statens tjänst anställda, utskottet måste för sin del ifrågasätta lämpligheten av gällande beskattningsregler på ifrågavarande område vad anginge andra kategorier av skattskyldiga med inkomst av tjänst. Utskottet kunde icke se något principiellt hinder för att avdrag för flyttningskostnader medgaves i sådana fall, då flyttningen för tillträdande av annan anställning skedde på grund av tvingande omständigheter. Huruvida avdragsrätt kunde föreligga vid andra förvärvskällor — närmast rörelse eller jordbruk — vore vanskligare att bedöma, och utskottet vore ej berett att i detta sammanhang taga ställning till denna fråga. På utskottets hemställan beslöt riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t förordna en översyn av bestämmelserna rörande rätten till avdrag för flyttningskostnader.

Sedan skrivelsen överlämnats till 1944 års skattesakkunnigas behandling framlade dessa det förslag i ämnet, för vars huvudsakliga innehåll ovan redogjorts. Förslaget har emellertid icke föranlett någon proposition i ämnet, utan riksdagsskrivelsen har sedermera överlämnats till 1950 års skattelags-sakkunniga för att av dem tagas i övervägande vid fullgörande av deras uppdrag.

Då sålunda förevarande spörsmål kommer att upptagas till behandling av 1950 års skattelags-sakkunniga anser sig utskottet icke böra förordna någon författningsändring i ämnet. Utskottet finner icke heller anledning föreligga att på grund av motionerna förordna skrivelse till Kungl. Maj:t.

Av angivna skäl avstyrker utskottet de föreliggande motionerna.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

1) att de likalydande motionerna I: 217 av herr Magnusson m. fl. samt II: 426 av herrar Cassel och Kyling om vissa ändringar beträffande det s. k. förvärvsavdraget vid taxering till skatt måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anförts, av riksdagen lämnas utan åtgärd;

2) att de likalydande motionerna I: 335 av herrar Axel Andersson och Sunne samt II: 266 av herr Nihlfors m. fl. om rätt att vid taxering till skatt för inkomst göra avdrag för viss ökning av levnadskostnaderna i samband med om-

byte av tjänstgöringsort ävensom motionen II: 278 av herrar Edström och Birke om viss ändring av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen måtte, i den mån de icke kan anses besvarade genom vad utskottet ovan anfört, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 6 april 1954.

På bevillningsutskottets vägnar:

FILIP KRISTENSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Heüman, Spetz, Gustaf Elofsson, Velande, Söderquist, Niklasson, Einar Eriksson, Dämström, Snygg och fröken Ranmark; samt

från andra kammaren: herrar Kristensson i Osby, Orgård, Jonsson i Skedsbygd, Brandt, Allard, Strandh, Edström, Anderson i Sundsvall, Asp och Andersson i Essvik.

Reservation

av herrar *Velande, Söderquist, Kristensson i Osby, Edström och Anderson* i Sundsvall, vilka ansett, att utskottet bort hemställa,

1) att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 217 av herr Magnusson m. fl. samt II: 426 av herrar Cassel och Kyling, för sin del antaga det i nämnda motioner intagna förslaget till lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

2) att riksdagen måtte, med bifall till de likalydande motionerna I: 335 av herrar Axel Andersson och Sunne samt II: 266 av herr Nihlfors m. fl. ävensom motionen II: 278 av herrar Edström och Birke, för sin del antaga följande

Förslag

till

lag om ändrad lydelse av anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att anvisningarna till 33 § kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

Anvisningar

till 33 §.

1. För avgifter — — — 2 mom.
2. Har — — — handling.
3. Har — — — 32 §). Sådant avdrag för ökning i levnadskostnader skall jämväl medgivas make, som på grund av omständighet varöver han ej kunnat råda, ej kunnat erhålla familjebostad å den ort där arbetet skall utföras.
Avdrag — — — utföras.
4. Även — — — fortskaffningsmedel.

Denna lag träder i kraft dagen efter den, då lagen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningssamling; dock att äldre bestämmelser fortfarande skola gälla i fråga om 1954 års taxering samt i fråga om eftertaxering för år 1954 eller tidigare år.